

Carapuchina Vermelha

Samuel

Havia uma vez uma nena moi formosa que vivia cos seus pais e tiña de mascota a pepe

a loba, que vivía nunha casina ao pé da montaña. Unha tarde a nena foi preguntalle: Carapuchina, por que non levas

unha cestina con merenda para Pepe a loba que está na loba na comiña? Carapuchina, emocionada, colleu a merenda

e marchou hacia a montaña e para iso tiña que atravesar a lagoa. Desde a parte, a nena foi dicolle: sigue a comi-

ña recta e non te pares con ningún e ten cuidado cos

perros pola casina de ~~gen~~ ^o ~~gen~~ ^o loba que vive nunha ~~casina~~ ^{casina} a que lle gusta zomparse cos nenos.

Ó paso pola casina viu a ooba a recibelas, e preguntalle: ~~la~~ ^{la} onde vas, Carapuchina? ~~para~~ ^{para} ver ao loba Pepe

que está enfermo. Entón terá que collel entre comiña, senón tardarás moito en chegar. Sigue a

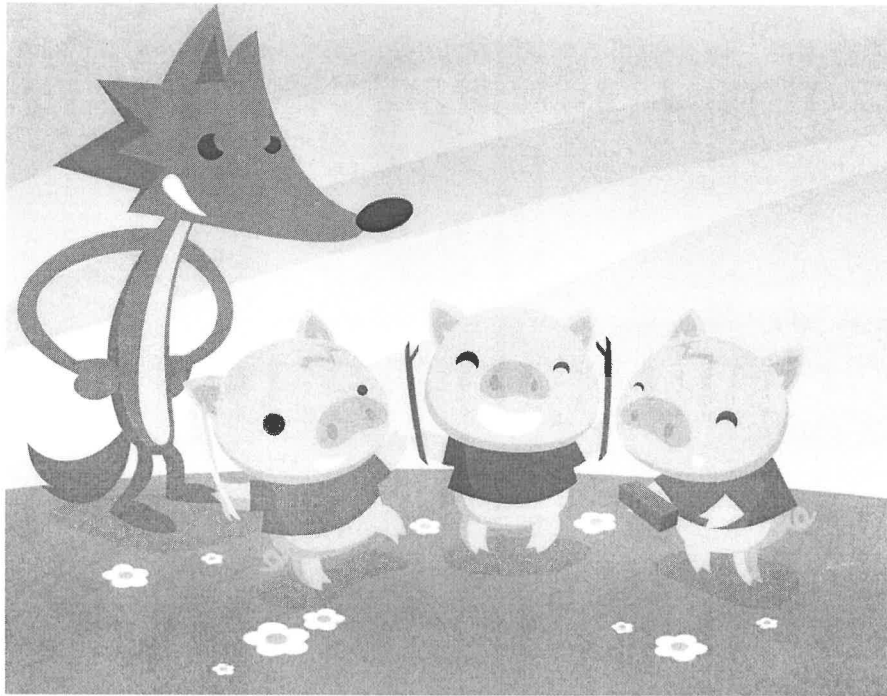
meu consello e vai para comiña da vida e chegar antes. Gracias ooba, así o farei, antes-

ten Carapuchinha. A acaia malhada tomava um
plato: Sai pela caminho mais curta e chegou antes a ca-
sa de Lolo, petou a porta, pendeu a voz de Carapuchinha,
e deu leuada tomouse a leuada
de ~~um leuada~~. Tamén puxose um diñoz de Lolo
que merara no mercadillo e meteu^{se} na cama a
esperar...

Carapuchinha ~~llegou~~^{chega} e chamou por Pepe e este con-
testou: pasa, Carapuchinha (con voz doce). Pero Pepe, tes
a pola delanca del ~~toda~~ a acaia, tes ~~gulos~~^{lentes}, e ademais
man tes pelos na corpa e man en voz de preguntas,
Moi enforma estos! E a acaia contestou: púeme
moi quopa para ~~ver~~^{ver} e moi leem,^{para} ~~oír~~^{oír} moi
leem, e que me deras unha aperta e non che picara
os pelos. ~~Ha~~ man dem tempo a máis porque a acaia
alorou a leada e comeu un leuada.

Un cazador que pasaba por ali ~~oír~~^{oír} as ~~gulas~~^{beras} e
deu que a acaia tiña a learuga chea, e
de repente estaron e asi ~~sabían~~^{sabían} a lolo e mais Carapuchinha.

OS TRES PORQUIÑOS

Lucía

Fai moito tempo, nun pais imaxinario vivían tres porquiños. Un día decidiron vivir sos. O maior dos tres porquiños chamábase Uxío, era moi vago e construíuse unha casa de palla. O mediano chamábase Violino e non era moi vago e entón construíuse unha casa de madeira. O mais pequeno dos tres chamábase Flautino e era moi traballador e entón construíuse unha casa de ladrillos. Ao pouco tempo Uxío e Violino xa remataran as casas, pero Flautino como estaba facendo unha casa de ladrillos aínda non rematara. Os irmáns maiores decidiron ir a pescar e foron a chamar a Flautino a ver se quería ir con eles. Cando chegaron xunta o seu irmán díxéronlle:

- Hola Flautino, ves con nós a pescar?
- Sintoo, non podo ir a pescar porque teño que rematar a miña casa, teño que estar preparado para cando veña o lobo!
- Bah, non lle temos medo ao lobo!. Se queres quedar aí aburrido, ala ti.

Cando os dous irmáns maiores ían (a) pescar viron un lobo arredor do río. Cando o lobo viu aos dous porquiños botouse a correr detrás deles, eles correron como se non houbera un mañá. Os dous porquiños correron ata a casa de Uxío, cando chegaron metéronse a correr e todo o que tiñan na súa casa puxérono na porta: mobles, o percheiro, etc.

Cando o lobo chegou empezou a tocar a porta e dixo:

- Ábreme por favor que son un vendedor de libros, tráioche un libro de chistes.

Os porquiños sabían que ese era o lobo, entón dixéronlle

- NON! Fora de aquí lobo!!

-Entón de un soprido derribarei a vosa casa!!

O lobo fixo un soprido tan forte que derribou a casa do porquiño. Despois foron a casa de Violino, xa que era de madeira podía ser un pouco mais resistente. Cando chegaron os dous porquiños cerraron a porta con todo o que puideron. Cando o lobo chegou alí empezou a tocar a porta e dicir:

- Bos días, son un xeadeiro que vos quere vendervos uns xeados, hai de todo tipo!

- NON! Vaite de aquí lobo!!

-Enton soprarei e soprarei ata derrubar a vosa casa!!

O lobo púxose a soprar, cando xa rompera a casa de madeira, os dous porquiños botáronse a correr o máis rápido que puideron, decidiron ir a casa do seu irmán. Cando chegaron, o seu irmán díxolle:

- Hola irmanciños, porque corredes tan rápido?

- Flautino, o lobo esta perseguíndonos!

- E a min que me dices? Que queredes que faga?

-Pois deixarnos entrar!

Flautino deixoulles entrar. E o lobo empezou a tocar a porta e dicir:

- Bos días, podíame abrir a porta? Son un vendedor de cepillos de dentes e queríavos regalar un.

- Marcha lobo, que agora xa non podes entrar dentro da casa

O lobo botouse a chorar e dixo:

- Eu solo quería ter uns amigos cos que xogar e divertirme... pero estou acostumado a facer sempre mal, e quero cambiar.

Os tres porquiños desta vez si que crían ao lobo, xa que estaba chorando a cántaros. Os tres porquiños deixárono entrar, despois cearon todos xuntos e fixéronse moi amigos.

HR

Carapuchiña

Añxela
Azul

Había unha vez unha adolescente moi boa, pero so en algúns momentos. Vivía no monte coa súa nai. O día do seu aniversario unha amiga regaloulle una carapucha azul para protexerse do frío e do vento que facía nese pobo. Á rapaza gustaballe tanto a carapuchiña que a levaba a todas horas, polo que todo o mundo lle chamaba Carapuchiña Azul.

Un día, a súa avoa, que vivía nunha gran cidade, puxose mala, intoxicouse coa contaminación que había na cidade e súa nai mandoulle que lle levase o que máis lle gustaba, que era: cogumelos, caramelos e un cocktail especial que preparaba a súa mellor amiga chamada Juanita.

- Querida filla, lévalle estes alimentos a avoa e sobre todo no te apartes do camiño, e recorda que o autobús é liña 3. Recorda que no monte hai lobos infectados e é moi perigoso – díxolle a Carapuchiña. A rapaza recolleu a cesta cos cogumelos, cos caramelos e co cocktail e púxose en camiño. Carapuchiña Azul tiña que atravesar monte para chegar a casa da avoa, pero non lle daba medo porque alí sempre se encontraba cos amigos do insti que facían festas. Pero de súpeto encontrouse con varios lobos diante dela.

Coa súa voz ronca e o seu rostro temible preguntoulle a Carapuchiña:

- Queres botar unha carreira? - Sí, vale!! vamos ata a casa da miña avoa, está na cidade ó lado do parque – contestoulle Carapuchiña.
- Vale!! Contas ti – dixo o lobo-
- Un, dous... e Carapuchiña saiu correndo.

Carapuchiña chegou a casa da súa avoa primeiro, sabía perfectamente como chegar antes que o lobo. As desventaxas que tiña o lobo eran: él empezara despois a correr e non sabía os datos suficientes para chegar a casa da avoa.

Ao chegar Carapuchiña tivo que ir ó baño e olvidouse de cerrar a porta de entrada, cando chegou o lobo veu a porta aberta e entrou na casa. O primeiro que fixo foi comer a avoa, despois vestiuse coa súa roupa e finalmente meteuse na cama. Cando Carapuchiña chegou o cuarto acercouse a cama da avoa e pareceulle que estaba moi cambiada polo que lle preguntou.

- Avoiña, avoiña, tes a tripa moi grande?
- E que comín moito, netiña.

- Avoíña, avoíña, queres esta cestiña?
- Non, a min non me gustan esas cousas, xa o sabes.
- Tí non eres a miña avoa!! Á miña avoa encántalle estas cousas. Eres o lobo!!!

O lobo percatouse que a rapaza o descubrira e intentou fuxir, pero Carapuchiña colleuno pola orella e pegoulle unha bofetada. O lobo non tiña escapatoria, mentras o tiña agarrado chamou por teléfono o pai da súa amiga que era cirurxián.

Cando chegou colocou unha camilla móbil, anestesiou o lobo e comezou a “operación rescate da avoa”. Ó finalizar a avoa estaba fora e en bo estado só un pouco mareada. O cirurxián chamou a policía que levou ó lobo preso.

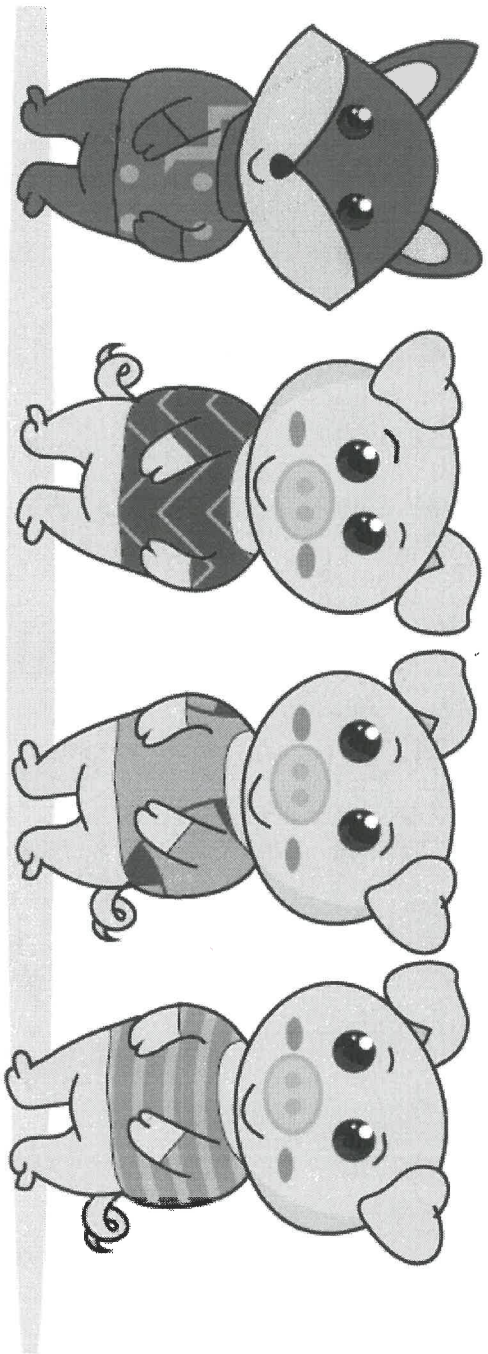
A moralexa deste conto e que sempre tes que facerlle caso a túa nai por seguridade, pero... Carapuchiña Azul sempre seguirá facendo das súas.

MB

FIN.

OS TRÊS PORQUINHOS

OS TRES PORQUIÑOS (contado polo lobo)

O meu nome é Lobo Feroz e vivo nun gran monte precioso cheo de carballos, ameneiros, piñeiros e loureiros.

Polo monte adiante síntome moito só. Son un lobo, e ninguén quere xogar cun lobo. Non teño amigos! Que triste estou!

Todos din que son malo e que me como ós nenos, pero non é verdade porque a min só me gusta xogar con eles; ademáis son vexetariano así que nin sequera como carne.

No fondo do monte vivían tres porquiños que eran irmáns. Ás veces paso por alí preto e os vexo. Eu sempre quixen xogar con eles e que fosen os meus amigos, pero por máis que o intentaba non podía acércame a eles; sempre corrían e gritaban como si eu lles fose a facer algo moi malo.

Un día, paseando só polo monte, coma sempre, vin de lonxe que os tres porquiños estaban construíndo unha casa cada un. Senteime lonxe para observalos sen que me viran, tan só para entreterme.

O porquiño máis pequeno fixo a súa casa de palla, para acabar antes e poder xogar. O porquiño mediano construíu unha casiña ben fermosa de madeira de piñeiro. O maior de todos tardou moitísimo máis tempo que os seus irmáns porque construíu unha fermosa casa de pedra.

Cando terminaron, metéronse nelas, eu aburríame moito, e decidín ter valor e chámalos para xogar. Porquiños, queredes xogar comigo?

Primeiro fun a casa de palla. Cando fun a chamar a chamar á porta, viume un enorme esbirro e sen querer tirei abaixo a casa do porquiño pequeno. Aaaattchusssss!!!!

O porquiño asustado, saíu correndo e berrando da súa casa para ir a casa do seu irmán mediano. Eu fun detrás del, berrando

perdona! Perdona! Perdona! Pero o porquiño non se detiña. Porquiño!! Espérame, por favor!

Cando chegou a casa de madeira comecei a ouvear porque cando me poño nervioso ouveo case sen querer. Sentíame moi mal e ouveei tan forte que a casa de madeira do porquiño mediano saíu tamén polos aires. Os porquiños saíron correndo e berrando: corree, corree, que ven o Lobo Feroz!!! Non te deteñas, non lle fagas caso que é moi malo e trata de enganarnos para paparnos!!!

Cando cheguei a casa do porquiño maior case sen alento, vin pola fiestra que os tres porquiños estaban xa dentro, apurando para pechar todas as portas e fiestras da casa.

Así que dixen varias veces: abrideme a porta, por favor! Que só quero xogar con vós! Que quero ser o voso amigo! Que non papo animais! Pero dende dentro os porquiños tan só repetían que me fose de alí, que non os ía a enganar.

Como non tiña forma de entrar, ocorrúseme entrar pola cheminea da casa para contarlles ós porquiños o que sucederá. Pero resbalei e caín dentro dun cazo de auga fervendo que tiñan na chimenea. Nada máis tocar a auga saltei e saín correndo da dor. AAAAAGGGGGHHHH!

Dende ese horrible día, xa nunca máis volvíñ tentar falar cos porquiños, non había forma de facelos entender. Só sei que dende ese día eles fixéronse moi coñecidos por todas partes por lograr escapar do temido Lobo Feroz. Eles din a todos que escaparon de min e por iso son moi admirados.

Aínda que sigo só, polo menos eles son felices e grazas a mín aprenderon algo moi importante que é que as cousas se gañan con traballo e esforzo, como fixo o porquiño maior coa sua casa de pedra.

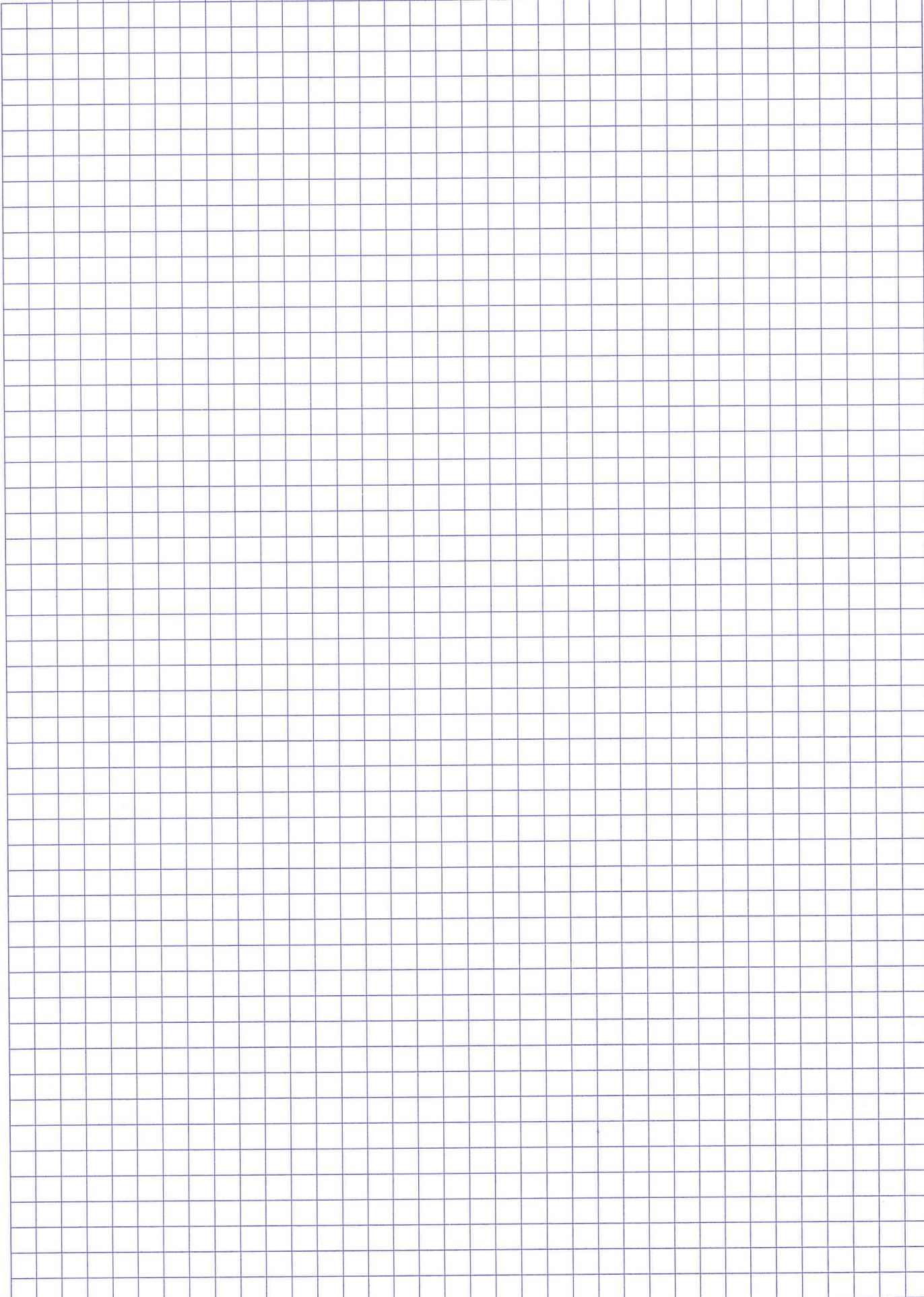
Xenial!!

FIN

Uma aventura diferente

Era así unha vez: tres ^{parquiños} (cordiñas) que tiñan que marchar de casa, para independizarse. Pasaron por moitos sitios, pero as tres (cordiñas) xa sabían ^{san} onde ir a vivir. O (cordiña) pequeno fixo en que había un lobo entre os árbores, as (cordiñas) alertadas aceleraron o paso. Cando chegaron, as tres cordiñas que eran listas, fixeron tres casas: o pequeno que é o máis traballador, fixo de ladrillo, o mediano, de madeira e o grande fixo de palla. Pero aínda así con illas ferramentas de nada xa que o lobo era lo e toda se fixeron moi amigos ✓

FIN

Un conto distinto

Había unha vez, nun bosque encantado, unha árbore máxica que non paraba de medrar. Cando vía que as súas ramas ían chocar con outras árbores, ela cortaba un cacho de madeira e facía algo similar a un memo. Ao acabar de facer os bonecos a árbore dálles vida. Un día, a planta fixo unha figura especial, e por iso púxolle o nome de Pinocho. O primeiro que fixo o boneco foi intentar comprender que era o que vía ao seu redor. Cando por fin comprendeu que eran aquelas plantas, Pinocho dirixiuse ata un pobo que estaba a uns 3 kilómetros de distancia. Ao chegar veu a moitos memos xogando e el foi pedirlles estar con eles, pero cando chegou onde eles os rapaces díxéronlle que non só porque era de madeira. Nese intre, Pinocho descubriu que cada vez que escoitaba unha frase ou palabra fea medriábase os puños polas ganas que tiña de pegarlles. Un día, Pinocho escoitou a dous memos insultándose e ao boneco pérañolle tanto os puños que non era capaz de levantalos. Pinocho tivo que dicir a uns memos que chamaron ao carpinteiro da vila para que lle cortara os puños. Cando xa lle cortaron as mans a Pinocho, el tivo unha idea: facer un parque de atracción. Había un xogo que consistía en andar por un camiño sen que che daran puñetazo. Tamén había unha moria cos certos feitos de puños un pouco abertos e moitos outros xogos divertidos. Co paso do tempo, Pinocho acabou volvéndose millonario.

A sorpresa era que estaban aforrando cartos para construír unha nova casa, porque como eran pobres a súa era moi vella.

Traballaron sen descanso ata que escoitaron que petaban na porta.

- Quen é? - Dixo a irmá pequena.

- Son a rosa mamá - Dixo un lobo con voz aguda.

- Mami! - exclamaron.

Pero ao abrir a porta, non era mamá, era un lobo feroz.

- Ahh!! - berraron.

- Tranquilos, son un lobo vexetariano, só quero ter amigos. - dixo.

- Entón... - dixo con medo Marcos - seremos amigos teus.

Ao final pasaron toda a tarde xogando. 😊

MR

O lobo vegetariano e os dez cabritiños

Había unha vez unha casaña na que vivían dez cabritiños, uns eran listos, outros deportistas e as nenas, presumidas.

Un día, a nai saiu a gañar diñeiro traballando e díxolles:

- Non saíades (a) fóra e non lle abrades a porta a ninguén, vale?

- Sí, mamá. - responderon todos xuntos.

A nai, confiando nos seus fillos, marchou.

O irmán maior, Marcos, díxolle aos demais:

- Xa escoitastes a mamá, non podemos sair. Imos aproveitar para facerlle aquela sorpresa.

- Si, temos moitas ganas. - responderon emocionados

Mención

Un conto ao revés: Cincenta

Erased unha vez unha nena chamada Cincenta, ela era diferente ás outras nenas da súa época: Vestía botas negras con plataforma cando elas levaban taconos de 1m de alto; ela vestía pantalón e camiseta negros cando elas levaban vestidos rosas.

Cincenta non tiña amigos por decisión propia. Tampouco ía a festas como as outras da súa idade, ela quedaba a xogar co seu gato a perseguir os ratos.

Un día a súa nai obrigouna a ir a unha festa que convocaba o veciño para que o seu fillo encontrara o amor.

Cincenta tivo que aceptar xa que a súa nai sempre a convencía.

O día 10 de xuño celebrouse a festa.

Cincenta apareceu por ali con vestido con roturas na saia de cor negra e botas negras con puntos grises.

Cincenta entrou e quedouse nunha esquina. Un rato máis tarde presentaron ao príncipe. ~~dela~~ Cincenta non o podía crer, ela pensaba que ~~era~~ ~~era~~ ser un pizo estirado, pero era todo o contrario; vestía roupa negra e Zapatos negros, como ela sempre soñara ter. Ela acercouse e comezaron a bailar ~~has~~ e falar.

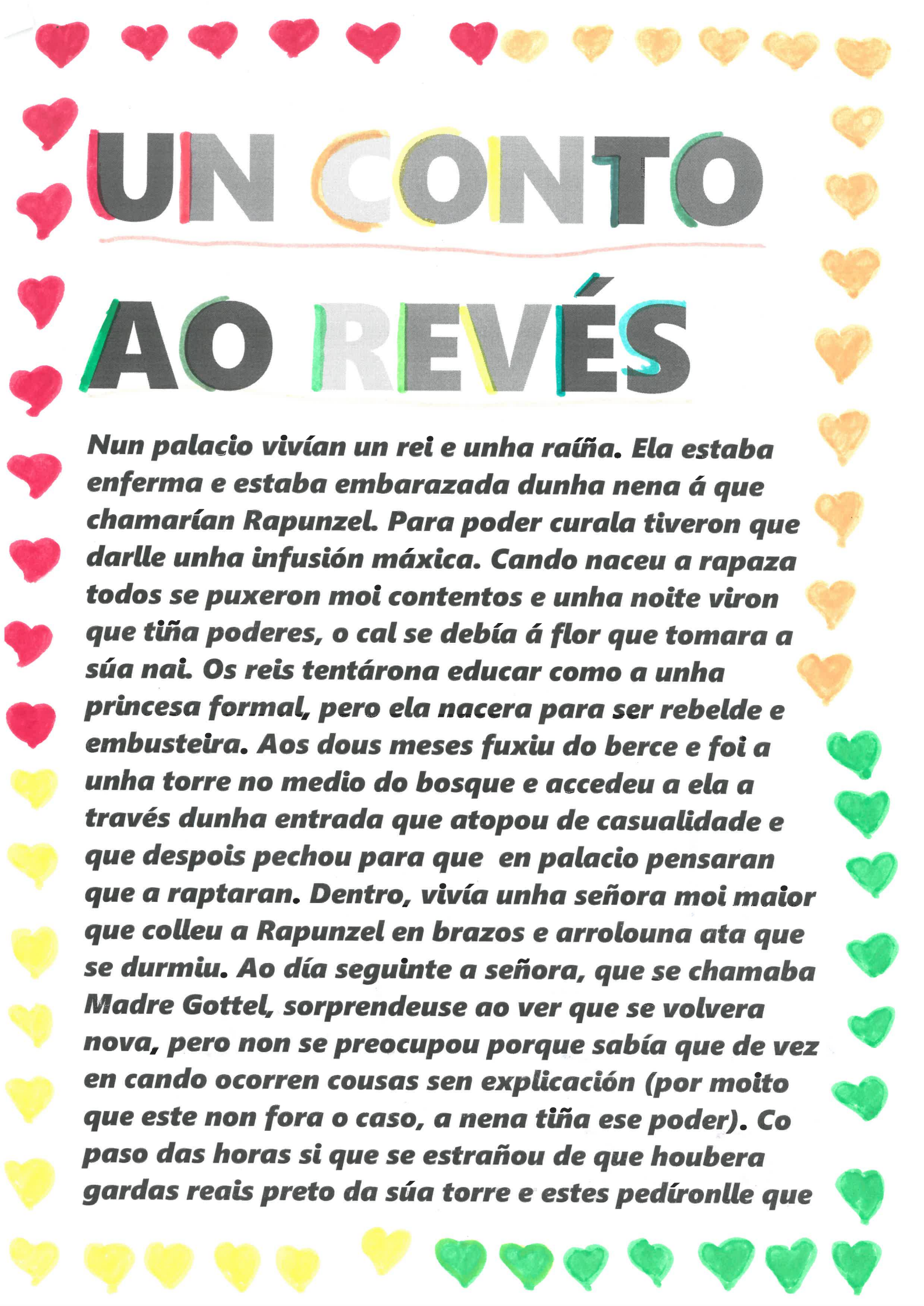
Uns minutos máis tarde tocaron ás 1:00 e tivo que marchar, pero deixou unha bota atrás.

Ao día seguinte o príncipe presentouse na súa casa a devolverte os Zapatos e pedirlle casarse con ela; ela por suposto dixo si e casaron.

Fin

MB

UN CONTO

AO REVÉS

Nun palacio vivían un rei e unha raíña. Ela estaba enferma e estaba embarazada dunha nena á que chamarían Rapunzel. Para poder curala tiveron que darlle unha infusión máxica. Cando naceu a rapaza todos se puxeron moi contentos e unha noite viron que tiña poderes, o cal se debía á flor que tomara a súa nai. Os reis tentárona educar como a unha princesa formal, pero ela nacera para ser rebelde e embusteira. Aos dous meses fuxiu do berce e foi a unha torre no medio do bosque e accedeu a ela a través dunha entrada que atopou de casualidade e que despois pechou para que en palacio pensaran que a raptaran. Dentro, vivía unha señora moi maior que colleu a Rapunzel en brazos e arrolouna ata que se durmiu. Ao día seguinte a señora, que se chamaba Madre Gottel, sorprendeuse ao ver que se volvera nova, pero non se preocupou porque sabía que de vez en cando ocorren cousas sen explicación (por moito que este non fora o caso, a nena tiña ese poder). Co paso das horas si que se estrañou de que houbera gardas reais preto da súa torre e estes pedíronlle que

saíra e ela fíxoo. Ao chegar xunto a eles esposárona e levárona ao cárcere ao mesmo tempo que uns gardas tentaban encontrar a Rapunzel na torre, pero ela escondíase tan ben que a deron por morta. A princesa pasou ata os 18 anos alí para non correr riscos de que a atoparan antes de ser maior de idade, saíu pasado ese tempo e cortouse o cabelo (quedando así sen poderes) para ser irrecoñecible e formar parte dunha banda de bandidos que se adicaban a roubar. Os seus pais si que se deron conta e alegráronse por vela viva, pero vendo a seu comportamento deixaron que seguira o seu camiño e tamén se decataron de que Madre Gottel non tiña a culpa, deixándoa desa forma libre.

Como recompensa, un ano despois, os reis nomearon nova raíña a Madre Gottel que despois lle deixaría o posto á súa filla Noa, asemade Rapunzel seguiu roubando e enganando.

Xerial! !

FIN

Noa Garabato

Pardo 4ºB

Unha historia diferente: PINOCHO

Había unha vez un tronco de madeira moi revoltoso. O tronco de madeira movíase moito e nunca deixaba que fixeran del algún moble. Os veciños da vila estaban desesperados. Ninguén daba feito ningún moble, ata que lle tocou intentar facer algo dese tronco revoltoso a un veciño pobre chamado Geppetto.

Geppetto pensou que ao mellor non quería ser un moble, así que decidiu facer un boneco de madeira con el. Chamoulle Pinocho. Geppetto non quería que Pinocho lle mentira, así que chamou a unha fada para que fixera que sempre que Pinocho mentise lle crecese o nariz. Pinocho mentía bastante, pero tíñalle moito respecto a Geppetto. Pinocho non ía á escola, xa que Geppetto non podía permitirse comprarlle cousas.

Os anos pasaron e Pinocho ía sendo máis formal e axudaba á xente en todo o que necesitaban.

Gustáballe moito pintar, e facíao moi ben. Empezou a traballar como pintor, e ademais a facerlle carteis a Geppetto para que todos viran o bo carpinteiro que era. Grazas ao talento de Geppetto e Pinocho, deixaron de ser pobres.

Antes toda a vila os tomaba a broma, pero agora todos lles tiñan moito respecto e cariño, polo que sempre que querían un cadro pedíanllo a Pinocho, e se necesitaban algo relacionado coa madeira ían xunto a Geppetto. Fixéronse ricos, e todos os querían moito polo seu gran traballo pola vila. 😊

FIN

O mundo ao revés:

Vou vos contar o conto de Carapuchiña Vermella, pero non o conto que todos coñecemos, senon o conto de Carapuchiña e a avoa malhada. Espero que vos guste:

Carapuchiña era unha nena moi boa, vivía no bosque coa súa familia, tiña un amigo moi especial chamado Pepe. Pepe era un lobo e Carapuchiña levábase moi ben con el, pero á súa avoa non lle gustaba nada Pepe.

Un día a avoa argallou un plan para enganar a Carapuchiña e comerse ao lobo Pepe, así que chamou a súa neta:

Avoa: - Carapuchiña, que tal estás?

Carapuchiña: - Moi ben avoiña

Avoa: - Que che parece se me fas unha visita e traes ao teu amiguinho Pepe contigo?

Carapuchiña: - Xenial avoiña, mañá facémosche unha visita.

Ao día seguinte Carapuchiña e Pepe visitaron á avoa, cando chegaron á casa da avoa tocaron ao timbre pero a avoa non abriu a porta, así que Pepe entrou pola fiestra para comprobar que a avoa se atopaba ben. Cando Pepe entrou pola fiestra a avoa atrapouno e agochouno nun armario, para máis tarde comelo. Carapuchiña escoitou moito ruído e entrou na casa descubriendo o que a avoa lle fixera ao seu mellor amigo Pepe.

Que mala era avoa! 😊

Brais Q.

Os tres porquiños

✓ Erase unha vez tres porquiños que andaban polo monte buscando un sitio chan para facer as súas casas. O porquiño pequeno fíxoas de palla, o mediano de madeira e o máis maior de follas e rans.

Ao día seguinte, por desgraza, ven un "vendaíral" e levou as tres casas. Os tres porquiños estaban destrozados, ata que o seu amigo Moncho "o lobo" díxalles:

-Que vos pasa porquiños?

-O vendaíral levounos as casinhas e agora non temos: · onde vivir

-Non pasa nada porquiños, eu axudovos a construír unha casa grande e resistente de ladrillo

-De verdade?!

-Si-

E os catro puseronse mans a obra

e ao cabo de 3 días os porquiños
tiñan a súa nova casa grazas
a axuda do seu amigo lobo.
FIN

Lucas

Os porcos e os leles

Érase unha vez tres porquiños que eran irmáns. O pequeno era moi traballador e fixo unha casa de ladrillos que lle levou moito tempo. O mediano, un pouco máis lacaán, fixo de madeira só para protexerse e estala todo o día xogando. O maior, máis lacaán, fixo de palla porque era moi, pero que moi lacaán e non quería traballar.

No bosque, preto da casa, vivía un lele, tiña moita fame e quería comer os porcos.

Un día, achegouse á casa do maior, e como non lle abriu a porta, saíron e saíron e a casa destruíuse. O porco escapou para a casa do mediano. O lobo foi detrás e fíxose mesmo. Os dous porquiños foron á casa do pequeno e o lobo seguiu. Ao chegar e ver que non a daba destruída, sentouse a carón da porta. O pequeno, que era moi valente, saíu e ofrecelle unha boa comida. Así, o lobo e os porquiños fixéranse amigos amigos e viviron todos xuntos.

ILIA

A BESTIA E A BELLA

Um dia a Bestia estaba facendo a cea tan tranquilo, entón vai o pai e lle dille:

- Fillo, queres unha noia?, di o pai

- Non, bueno mellor si. Que sea roxa, por favor. O pai da Bestia di:

- Claro, siillo, será roxa como ti queres.

- Gracias, di o siillo todo contento.

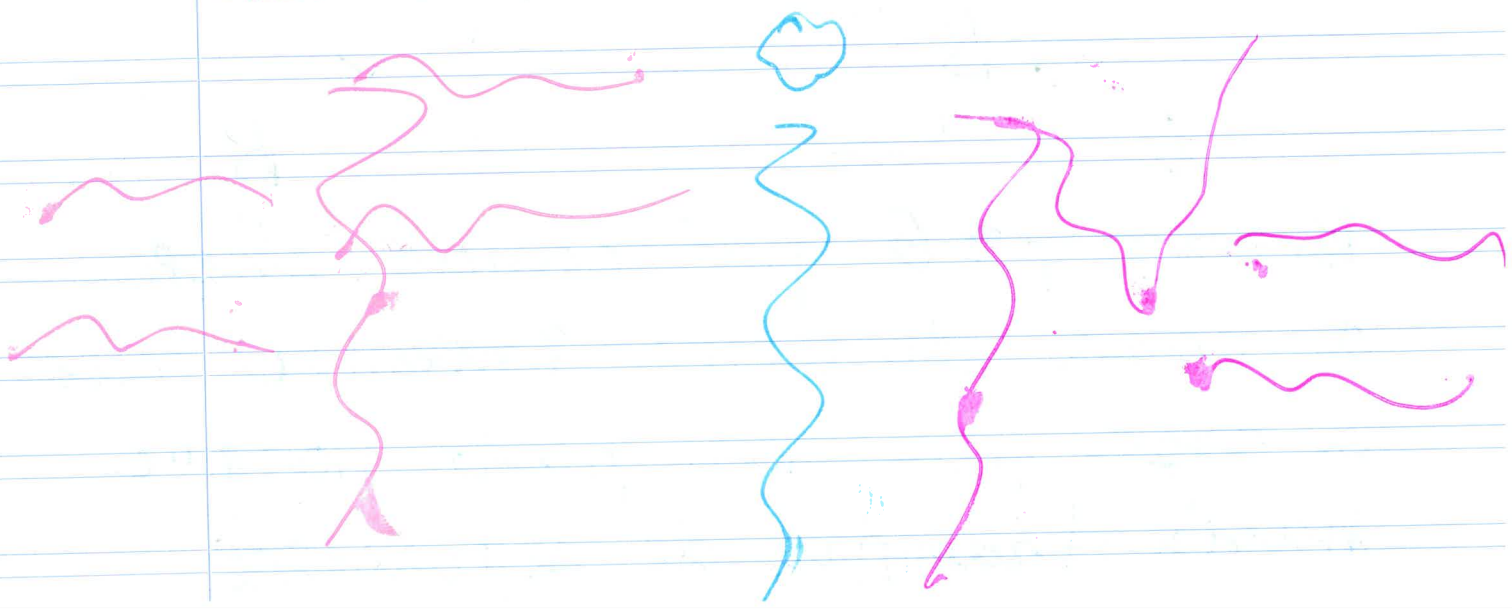
- De nada, di o pai todo contento.

Despois, o pai marchou para a casa da Bella, así se chama. Bella non é bella de maior, só se chama Bella.

Bueno, e o pai cando chegou a casa de Bella intentou ceder a ropa pero non puido porque había trampas de seguridade e

cámaras de seguridade e cam
perigosos, moi perigosos, cando
a bella se enterou chamou
o seu pai e o pai lanzoulle
unha ar^{ca} super grande, enorme
enorme. Cando lle dispararon,
o pai da bestia o que si po
go o seguinte: tapouse moi
rápido coa súa capa super
protectora e claro, non lle
deu. Cando o pai chegou
a casa sen a rosa ~~e~~, a
Bestia dixo:

✓ - Non pasa nada, papi e
asi acabou = FIN =

Un conto distinto.

Erase unha vez nun edificio de luxo na cidade de New York no que vivían^o Mamá Cabra e os seus sete fillos.

Mamá Cabra, que tan só^o tina dezoito anos, o que máis lle gustaba era saír coas súas amigas a Zara, restaurantes e as discotecas, mentres tanto os seus fillos quedaban soños na casa.

Un día o irmán maior díxolle a súa nai^o

—Mamá, estou farto, cando ti marchas sempre quedo coidando aos meus seis irmáns! Contrata a un canguro!

Mamá Cabra contratou un canguro que resultou ser o lobo feroz.

O lobo xogaba con eles, facíalle a comida que ata repetían.

Deste modo Mamá Cabra podía saír sin preocuparse polos seus fillos (cosa que nunca fixo) e os seus fillos quedaban contentos.

Sara

B

Branca-neve e os 7 xigantes

Era unha vez unha princesa que escapando do seu fogar atopou no monte, o que ela pensaba que era un gran parzo ~~de~~ ^{de} algún príncipe rico. Entrou cansa e con fame, atopou a cociná ~~onde~~ ^{onde} todo era ~~enormelle~~ ^{enormelle} e decidiu comer algo. Unha vez a barriga chea seguiu explorando, cando subiu as ~~escalas~~ ^{escalas} : escaleiras atopou 7 camas que ela vía ~~xigantes~~ ^{xigantes}, pero como estaba tan cansa subiu como pudo a unha e quedou durmida. Cando despertou, cal foi a súa sorpresa ao ver 7 cabezas tan grandes como ela enteira ollando como durmía. Eran os 7 xigantes Dormilon, Felix, Mudito, Timido, Gruñón, ~~Mocoso~~ ^{Mocoso} e ~~Sabio~~ ^{Sabio}, que vivían na casa. A princesa tivo moito medo e quixo sair correndo, pero non lle

deixaron e demostráronlle que
eran bos, pero decidiu quedar ali
con eles durante un tempo

Brancaneres e os 7 xigantes.

Había unha vez 7 xigantes que vivían con unha nena chamada Brancaneres.

Os pasaban moi ben, xuntos, rían, xogaban; pero tiñan un problema:

tiveron que facer unha casa moi grande porque os 7 xigantes non entraban pola porta.

O que lle pasaba era un pouco evidente; cando alguén pasaba polo seu lado íbanse correndo. ¡Tiñan medo!, pero a Brancaneres non, a quen tiñan medo era a xente da vila.

pero Unha mañá estaban ^{almorzando} desalmorzando e un xigante comeu unha mazá e comeuna, pero cando a comeu desmalmorese e dixo Brancaneres: ¡Non, a maldición roíreu.

F **Y** **n**

Carperuciña Bermeilla.

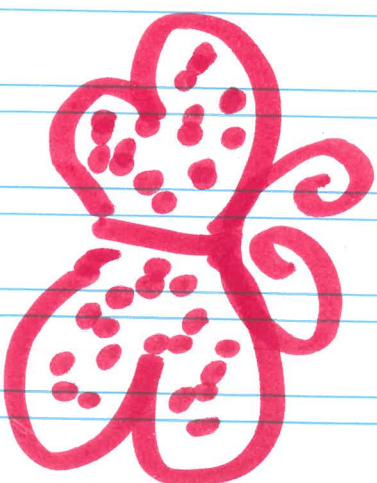
Valentine

O lolo

era

aBueliña

Un día soleado con moita calor ✓

Caperuciña levantouse do sofá e ocorreselle unha cousa moi estrana, ¿queredes sabela?

Essa cousa é que Caperuciña fíxose malvada

fíxose como o lobo!. Entón dixo:

Vou a o bosque a facer travesuras.

E un minuto levoulle chegar a o

bosque. Cando chegou encontrouse co lobo e

o lobo era moi bo. A malvada Cape-

chiña pegábatlle a súa avoa e

^{ainda ali} sin ~~en~~ vaxa o lobo salrouna. Doulle de comer, de beber, soita, e decir aliméntouna.

26 de abril de 2021:

Caperuchiña volbeuse a dormir e

o día seguinte amaneceu e

despertou e dixo ¿que pasou? -dixo

Caperuchiña- toda asombrada. Mamma

adaga a ¿son bod?, dixo agora a

sua nai - sii carina- e Caperuchiña

dixo: - que alivio, mamá-. A nai

de Caperuchina dixolle: ~~¿~~ ¿pódese
saber porque me preguntaches?
- dixo anena toda asustada. - Non,
mamá, só foi un soño.

Fin

